

Forste rekke fra venstre: Tom Berg, Odd Riknes, Johan Bergli, Harald Bergersen, Knut Riknes (saksofoner). Annet rekke: Eyvind Olsen (trommer), Finn Eriksen (trompet), Kåre Gurnes (bass), Peter Kateruas, Svein Gjermundrud (trompet), Henryk Lyslak (piano), Erling Wicklund (produsent). Tredje rekke: Helge Hurum (leder), Atle Hammer, Børre Anker Steen (trompet), Steffen Stoklund, Harald Halvorsen, Tore Nilsen, Dag Eriksen (trombone).

Radio-

STORBANDET

TEKST: THOR VON KROGH. FOTO: TOR LINDSETH

Ny serie «Swingtime»-programmer begynner søndag, som betyr: Storband i profesjonell toppklasse med gjestelister og en velopplagt konferanster. Ansvarlig for programmene: Erling Wicklund.

Storband finnes i Norge i et firesifret antall — de fleste benamnet med amatører. Det er med andre ord entusiasmen som driver verket. Mulige fellesskaper går til bandets og fellesskapets beste, først og fremst nytt repertoar.

Men musikerne i Radiostor-

bandet spiller ikke bare mot betalning — også for sin egen skyld sifter de der. Produsent Erling Wicklund, ansvarlig for programmene, sier: Det er snakk om «utblåsning», om ubrukt energi. Heldigvis musikerne, beskjefte med artist-backing, innspilling av underholdningsmusikk og annen kommersiell virksomhet, får ofte ikke brukt ressurser de sifter inne med. I Radiostorbandet får de «blåst seg skikkelig ut». En situasjon som på ingen måte er spesiell — i Los Angeles, hvor jeg for ikke lenge siden var på et langvarig besøk, spilte jazzmusikere i

toppklasse sammen i storband og nøyde seg med de slantene klubbedøra» som vi sier. Noe som for bene fikk inn i entré — spilte «fordøra» som vi sier. Noe som for øvrig ofte skjer på våre hjemlige jazzklubber også. Vi har et levende de storbandmiljø som musikerne føler seg hjemme i. A spille i Radiostorbandet er mer enn en jobb, sier Erling Wicklund.

Antakelig var det slik da Thorleif Østereng startet bandet tidlig på 60-tallet, da vi for øvrig hadde et bra «semi-profesjonelt» storbandmiljø i Oslo, med orkesterleder-navn som Gunnar Brøst-

gen og Kjell Karlsem. Jeg overtok

ansvaret for Radiostorbandet etter et studieår i USA, hvor jeg som nevnt besøkte Los Angeles og fant et levende storbandmiljø hvor Basie-tradisjonen var videreført av personligheter som Bill Holman og Bob Florence. Særlig sistnevnte vil nok Radiostorbandets lyttere kjenne til — han er på repertoaret temmelig ofte. Også han en del av den musikalske ressurser som denne film- og fjernsynsbyen rår over, med kontinuerlig produksjon av serier, underholdningsshow og andre «va-

rer» med tilskening av musikk. Et godt arbeidsmarked, men i lengden kanskje ikke særlig inspirerende. Derfor storband-musikk i Basie-tradisjonen — ny, men ikke så vanskelig å lytte til. Heller ikke så vanskelig å spille på a den — men krevende å spille på a den «feeling» som er nødvendig.

Jeg visste hvilke enorme ressurser vi har i vårt norske jazz-musiker-miljø, og trodde dette var noe å importere til Norge, en

fornylelse av storbandmusikken de hjemme ville tenne på. Det viste seg å holde stikk.

Det var nødvendig å finne en form på sendingen — løsningen ble «Swingtime» slik vi nå har programmet. En time med publikum, en sammenhengende konsert med ytterst lite etterredigering for sending. Det blir, du kan si «nesten som direkte». Blant musikerne en positiv nervøsitet, som det bør være for en konsert. For dem er det, som jeg var inne på, noe mer enn en timebatalt spillejobb. I Knut Borge har vi en konferanster som nykker opp stemningen både for de som spiller og de som hører på. Modellen for «Swingtime» blir den samme i sesongen vi har foran oss. Også med gjestelister hver gang.

— Radiostorbandet bør vel, for nær sagt å ha sin berettigelse, være en målestokk for andre storband som vi jo her i landet ikke har noen mangel på?

— Forespørsler om repertoa-

ret får vi ofte. Det er klart at mange lytter kritisk til oss, og slik bør det være. Vi gir gjerne råd og opplysninger om hvor stoffet kan fås. — Bør ikke Radiostorbandet være et forum for norske arrangører?

— Det er vi allerredde. Vi har en rekke norske arrangementer på repertoaret. Et internasjonalt repertoar bør være en viktig grunnstamme — i tillegg trenger vi et rikt norsk repertoar.

Så er spørsmålet: Hvordan vokse videre, sier Erling Wicklund. Vi arbeider med flere prosjekter, skolekonsertar er et av dem. Mange unge idag har aldri sett et storband. Vi bør foreta oss noe for å bevare interessen for jazz i kommende generasjoner og jeg tror Radiostorbandet kan gi et bidrag. Vi bør også, synes jeg, kunne lage en tv-versjon av «Swingtime».

I USA har jeg vært i kontakt med «American Public Radio»,

en ukommersiell radiostasjon med over 350 fm-sendere over hele kontinentet som er interessert i oss. Det står på opphavsrettslige problemer — får vi løst dem, er veien åpen.

Et naturlig mål for Radiostorbandet bør være en egen lp-plate. I NRR produserer vi en masse musikk til engangsbruk. Vi har tidsmessig oppdragsstyr, like bra som i et moderne platestudio, og musikk — teknikere på internasjonalt toppnivå. Det må være mulig å skjære gjennom byråkratiske morforestillinger, sier Erling Wicklund.

RADIO P1

Søndag kl 13.00

SWINGTIME

Radiostorbandet med solister

og publikum i Store studio

Vært: Knut Borge

Opplegg: Erling Wicklund